

Arrest

nr. 119 003 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 11 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat L; PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2013 werd ingediend door:

Naam: B. (...)
Voorna(a)m(en): C. (...)
Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: K.(...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on-onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- één ongedateerde verklaring op eer: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen / als bewijs van een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

- ongedateerde foto's: betrokkenen leggen meerdere ongedateerde foto's voor. Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. Immers, het toont niet aan dat betrokkenen elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

- kort mailverkeer dd. 14.02.2011 en 24.02.2012: deze mails tonen aan dat betrokkene en haar partner elkaar kennen sinds februari 2011. Deze beide mails zijn echter te recent om afdoende te bewijzen dat zij elkaar ten minste 2 jaar voor de aanvraag kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

- een niet- ondertekend inlichtingenblad van de stad Antwerpen dd. 18.12.2012 waarin betrokkene verklaart op 17.12.2009 ons land te zijn binnengekomen om zich bij haar partner te vestigen. Niet alleen kan deze verklaring van betrokkene niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden, ook is uit dit document niet duidelijk op te maken wie de vermelde partner van betrokkene juist is.

- een 'getuigschrift van samenwoning' dd. 06.12.2012: uit dit attest blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon zich op 27.11.2012 bij de stad Antwerpen aanboden met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning. Dit bewijs is echter te recent om een afdoende bewijs te zijn van een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 14.05.2012 werd ingeschreven op het opgegeven adres; betrokkene werd op 06.12.2012 (na een positieve woonstcontrole op 05.12.2012) ingeschreven.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat ze foutief zijn of niet pertinent, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoekster richt zich in eerste instantie tegen het motief van de bestreden beslissing dat de beoordeling inhoudt van de door haar voorgelegde verklaring op eer, stellende, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, dat de feitelijkheden en de waarachtigheid van verklaringen op eer wel kunnen worden getoetst door eenvoudigweg contact op te nemen met de auteurs ervan, nu een kopie van hun identiteitsdocumenten werd bijgevoegd. De motivering is op dit punt dan ook foutief, zo besluit zij.

Verzoekster kan niet worden gevolgd: de verwerende partij heeft een ruime discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van de elementen die worden bijgebracht om de aanvraag te rechtvaardigen. Het is niet kennelijk onredelijk dat wordt gesteld dat verklaringen op eer niet volstaan omdat de feitelijkheden en de waarachtigheid van hetgeen erin wordt verklaard niet kunnen worden getoetst. Dat de auteurs ervan kunnen worden gecontacteerd, zoals verzoekster stelt, doet daaraan geen afbreuk.

Verzoekster stelt verder dat zij ongedateerde foto's heeft overgemaakt bij haar aanvraag en dat niemand erop heeft gewezen dat deze dienden gedateerd te zijn. Zij heeft het merendeel van de foto's opnieuw laten afdrukken deze keer met de datum op de voorgrond, aan de hand waarvan dus wel kan worden bewezen dat zij reeds meer dan twee jaar een relatie heeft met haar partner.

De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen. In de bijlage 19ter die werd afgeleverd aan verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd het volgende gesteld:

“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 16/04/2013 de volgende documenten over te leggen: bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag of bewijs samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag”.

Verzoekster behoorde derhalve te weten dat de door haar naar voor te brengen stukken minstens een indicatie moesten bevatten van de tijdsduur van de relatie waarop zij zich beroept en kan dus niet voorhouden dat men haar uitdrukkelijk had moeten attent maken dat eventueel voorgelegde foto's gedateerd zouden moeten zijn, zoals zij thans meent te kunnen doen. In de mate dat zij thans een aantal van de bedoelde foto's bij haar verzoekschrift voegt, maar deze keer mét datum, dient erop te worden gewezen dat zij dit niet voor de eerste keer kan doen voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). In het licht van de elementen die de verwerende partij gekend waren op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering waarin wordt gesteld dat de ongedateerde foto's niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs, niet pertinent is.

2.4. Een schending van de aangevoerde rechtsregels en beginselen van behoorlijk bestuur op de voormelde gronden is niet aangetoond.

2.5. Verzoekster stelt verder *“dat de bestreden beslissing voor het overige ook stelt: "Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen". Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel. Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering. Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.”* Verder haalt zij nog rechtspraak aan.

De Raad stelt vast dat dit middelonderdeel feitelijke grondslag mist. Immers, *in fine* van de bestreden beslissing wordt gesteld :

“Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Alleen al om die reden moet dit middelonderdeel worden verworpen. Voorts kan er nog op worden gewezen dat artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstreken. De rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst is derhalve –gezien het feit dat er thans wél sprake is van een gebonden bevoegdheid - niet langer dienstig.

2.6. Het middelonderdeel kan om de voormelde redenen niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS